

εἶναι ἀπόκοσμος. 3) Τὸ οὐδ. οὐς., φάντασμα, στοιχειὸν Πελопν. (Καλάβρυτ.)

ἀπόκοτα ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος — ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1,153 ἀπήκοτα Ἰκαρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπόκοτα.

1) Τολμηρῶς, θαραλέως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Καὶ πρὸς ἐμένα μίλησε πρὸ ἀπόκοτα καὶ πρὸ στοχαστικὰ ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Ταχέως Ἰκαρ. Χίος: Πῆγε ἀπόκοι' ἀπόκοτα νὰ φωνάξῃ τὸν πατέρα του Χίος Ἀπόκοτα νὰ ῥθῃς αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 282 (ἐκδ. JSchmitt) «καὶ ποιήσῃ το ἀπόκοτα, μὲ προθυμίαν μεγάλην».

ἀποκοτερός ἐπίθ. Κρήτ. ἴποκοτερός Κρήτ. ἴπεκουτερός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερός. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πρόθυμος-προθυμερός κττ.

Τολμηρός, θαραλέος: Ἀποκοτερὴ γυναῖκα. || Ἄσμ.

Ἡ κωπελλὰ ἴποκοτερὴ γυρίζει καὶ τοῦ λέει.

ἀποκότῃσι ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοτῶ.

Τόλμη, ἀφοβία, θράσος. Συνών. ἀποκοτῖά.

ἀποκοτῖά ἢ, ἀποκοτιά Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀποκοτιά Ἀστυλ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Βόθρ.) Σκῦρ. Σύμ. κ. ἀ. ἀποκοθιά Θήρ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποκοτιὰ Νίσυρ. Σκίαθ. ἀποκοτιά Κύθηρ. ἀπουκοτιὰ Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 37 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,237) «ὦφον μὲ ποιᾶν ἀποκοτιὰν νὰ μπῇ ῥς τὴν ὄρεξί μου;»

Ἀποκότῃσι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τό καμε μὲ μεγάλη ἀποκοτιά Κύθηρ. Αὐτὸ εἶναι μιγὰλ' ἀπουκοτιὰ Σκίαθ. Ἀποκοτιὰ ποῦ τὴν ἔχει! Βόθρ. Εἶδες ὁ φωτοκαμένος μὴν ἀποκοθιά νὰ ῥθῃ νὰ μοῦ μιλή! Ἀπύρανθ. Εἶχε τὴν ἀποκοθιά νὰ πειράξῃ γυναῖκα Κρήτ. Μεγάλο πρᾶμα ἢ ἀποκοθιά του! αὐτόθ. Τ'ν ἀποκοτιὰ τούτ' τοῦ παιδιοῦ δὲν τ'ν ἔδα ποθενὰ Σκῦρ. || Ἄσμ.

Εἶδα νὰ κάμω ὁ φτωχὸς σήμερο δὲ γατέχω, μέσα ἢ καρδιά μου μὲ κινᾷ καὶ ἀποκοθιά δὲν ἔχω Κρήτ.

Ποῦ νὰ τὸ κάψῃ ἢ φωθιά, | ἄκουε μὴν ἀποκοθιά!

Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ ἐνθ' ἄν.

ἀποκοτιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποκοθιάρης Κρήτ. ἀπουκοτιάρης Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκοτῖά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάρης.

Ἀπόκοτος 1, ὁ ἰδ.

ἀπόκοτος ἐπίθ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύθηρ. Κῶς Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος — ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 94 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόκοτους Μακεδ. ἀπόκοτθος Κάλυμν. Σύμ. ἴποκοτθος Κάλυμν. ἀπήκοτος Ἰκαρ. ἀπουκοτὸς Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπόκοτος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,465. Πβ. καὶ ΙΒογιατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 127 κέξ.

1) Τολμηρός, θαραλέος, ριψοκίνδυνος, ἄφοβος Κάλυμν. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύθηρ. Κῶς Μακεδ. Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Χίος — ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γλήγορος καὶ ἀπόκοτθος Κάλυμν. Δὲν ἔκαρ-

τεροῦσε ὁ ἀπόκοτος δυὸ τρεῖς ἡμέρες ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἄλλος δὲν εἶν' ἀπόκοτος σὰ δὲ Χατζαγαδάκι Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 4692 (ἐκδ. JSchmitt) «ἄνθρωπος ἦτον φρόνιμος παιδευτικὸς εἰς σφόδρα, στρατιώτης γὰρ ἀπόκοτος κ' εἰς ἄρματα τεχνίτης». Συνών. ἀποκοτιάρης. β) Ἐλευθερόστομος, ἀναιδὴς Κρήτ.: Ἀπόκοτο κωπέλλι, πετᾷ τὰ λόγια δον. 2) Ταχὺς εἰς ἐνέργειαν, δραστήριος Ἰκαρ. Κύθηρ. Κῶς Χίος: Ἀπόκοτο παιδί Κύθηρ. Γλήγορος καὶ ἀπόκοτος, ἀρπᾷ τὸ σπαθὶ Κῶς.

ἀποκοτοθάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. κοτόδιν.

Ἀφαιρῶ, περαιοῦν τοὺς χιτῶνας τοῦ ἀραβοσίτου, ἀπογυμνῶ τὸν στάχυν τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀποκοτσαλίδι τό, ἀμάρτ. ἴποκατσαλίδι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκοτόσαλο καὶ τῆς καταλ.-ίδι.

Συνήθως πληθ., τὰ ὑπολείμματα τῶν σιτηρῶν ἀνάμεικτα μετὰ χονδρῶν ἀχύρων: Ἄσμ.

Πῆεν τὸ μῖον ἑκατὸν καὶ τὸ καφίζιν τριάντα

καὶ τὰ ἴποκατσαλίδια του ἄλλα ἑκατὸ σαράντα

(μῖον = μῶδι). Συνών. ἀποκοτόσαλο.

ἀποκοτόσαλο τό, ἀμάρτ. ἴποκατσαλο Ρόδ. ἴπεκούτσουλο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. κοτόσαλο.

Συνήθως πληθ., ἀποκοτσαλίδι, ὁ ἰδ.

ἀποκοτυλίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. κοτύλα.

Κτυπῶ τινα ἰσχυρῶς εἰς τὴν κοτύλαν, εἰς τὸ ἱνιακὸν ὅστουν: Κρούω τῇ ἀποκοτυλίζω σε! (ἀπειλή).

ἀποκοτῶ Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θήρ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κέρκ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Ρόδ. Χάλκ. Χίος κ. ἀ. ἀποκοτοῦ Σκῦρ. ἀποκοτῶ Αἴγιν. Κάρπ. Νίσυρ. ἀποκοτ-τῶ Κάρπ. ἀπουκοτῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ. Σισάν.) Σκόπ. κ. ἀ. ἀπουκοτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Καλόχ.) ἀποκοτιᾶ Κεφαλλ. ἀπουκοτιᾶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀποκοτῶ Ρόδ. Σύμ. ἀπηκοτῶ Θράκ. (Καρ.) ἴποκοτῶ Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ἴπεκοτῶ Ρόδ. ἀποκοτίζω Σκῦρ. ἀποκοτ-τίζω Κάρπ. ἴποκοτίζω Κάλυμν. ἴπουκοτίζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ Α 175 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ σὺ πῶς ἐποκότησες καὶ ἀφήκες ῥς τὴν καρδιά σου | νὰ φυτευτῇ τέτοιο δενδρὸ; ...»

Τολμῶ, ἀποτολμῶ, δὲν φοβοῦμαι, ριψοκινδυνεύω ἐνθ' ἄν.: Τὸ σκέφτεται, μὰ δὲν ἀποκοτᾷ νὰ τὸ κάμῃ Κρήτ. Δὲν ἀποκοτοῦσε νὰ τὸ δάρῃ ἄδρα Νάξ. Πῶς ἀποκότησες κ' ἤρθες; αὐτόθ. Πῶς ἀποκοτᾷ καὶ πιάνει τὴ φωθιά; Θήρ. Πῶς ἐποκότησε τέτοιο πρᾶμα; Κρήτ. Δὲν ἀπουκοτιᾶται νὰ ῥθῃ Ζαγόρ. Ἀπ' τὸ φόβο δὲν ἠποκόταγε νὰ πάῃ κοντὰ Κρήν. Θαμάζομαι πῶς ἀποκοτιᾷ καὶ μιλᾷς τοῦ πρωτόγερον! Νίσυρ. Ἐν ἴποκοτῇ νὰ πάῃ, γιατί φοῖται Σύμ. Εἶναι πουλὸ ἀνῆς, δὲν ἀπουκοτιᾶται κάενας νὰ τοὺν κουβιντιάσῃ Σισάν. || Ἄσμ.

Κάενας ἐν ἀποκοτιᾷ νὰ ἴμῃ νὰ τὸν μιλήσῃ Ρόδ.

Γιὰ σὲ μ' ἀπομυτ-τίζουσι, γιὰ σὲ μ' ἀποκοτ-τοῦσιν, γιὰ σένα μέσ' ῥς τὸ σπῖτι μας δὲ θέλουν νὰ μὲ οὔσιν (νὰ μὲ ἰδοῦσιν) Κάρπ.

Ἀφτῶ καὶ σβήνω καὶ κεδῶ, φοβοῦμαι καὶ τρομάσσω, ἀποκοτῶ καὶ ἀγίζω σου, φεύγω καὶ πάλι ἀράσσω (ἐφορμῶ) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν.

